

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 370

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 mai 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 75 din 23 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune	2–3
Decizia nr. 82 din 23 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 351 din Codul penal și art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală	3–6
Decizia nr. 125 din 3 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (3) fraza întâi din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, „în măsura în care prin aceste prevederi legale se interzice accesul întreprinderii reclamante la înscrieri care au fost depuse la dosarul instanței de judecată de către Consiliul Concurenței pentru ca acestea să fie examinate exclusiv de către completul de judecată, în cadrul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ introduse împotriva deciziei Consiliului Concurenței de sancționare a întreprinderii reclamante”	7–11
Decizia nr. 140 din 10 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 221 ³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	11–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.456/2015/M.13/537/C/2.220/161/2015/3.097/304/740. — Ordin al ministrului afacerilor externe, al ministrului apărării naționale, al ministrului justiției, al ministrului culturii, al ministrului afacerilor interne, al ministrului educației naționale și cercetării științifice, al ministrului sănătății și al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Regulamentului de funcționare a Comisiei Naționale de Drept Internațional Umanitar	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 75**

din 23 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, excepție ridicată de societatea Careco CDS Computers S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 22.022/281/2013 al Judecătoria Ploiești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 588D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că, la dosar, Societatea Română de Radiodifuziune a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată, arătând că singura interpretare a textului de lege criticat este aceea că taxa este datorată numai în măsura în care se face dovada că persoana juridică a beneficiat de serviciul public de radiodifuziune.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 22 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 22.022/281/2013, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune.** Excepția a fost invocată de societatea Careco CDS Computers S.R.L. din Ploiești într-o cauză având ca obiect cererea cu valoare redusă, formulată de Societatea Română de Radiodifuziune, prin care s-a solicitat obligarea autorului excepției la plata unei sume de bani, reprezentând taxă pentru serviciul public de radiodifuziune, în temeiul textului de lege criticat.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține că, prin textul de lege criticat, legiuitorul a stabilit obligația de a plăti taxa pentru serviciile de radiodifuziune și de televiziune numai în sarcina persoanelor juridice beneficiare ale acestor servicii, și nu pentru toate persoanele juridice. În măsura

în care o persoană juridică nu beneficiază de aceste servicii, aceasta nu este obligată să achite taxa. În interpretarea dată de Societatea Română de Radiodifuziune, dreptul la informație a fost transformat într-o obligație.

7. **Judecătoria Ploiești — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece singura interpretare a textului de lege criticat nu poate fi decât în sensul că taxa pentru serviciul public de radiodifuziune este datorată numai în măsura în care se face dovada faptului că persoana juridică a beneficiat de respectivul serviciu public.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 27 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: *„Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.”*

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 31 referitor la dreptul la informație.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 7 ianuarie 2014, a constatat că dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 sunt constituționale în măsura în care taxa pentru serviciile publice de radiodifuziune și televiziune se aplică numai persoanelor juridice care beneficiază de aceste servicii.

14. Curtea reține că, în condițiile în care aceasta a constatat anterior constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă din considerentele și dispozitivul deciziei,

prin ridicarea din nou a unei excepții de neconstituționalitate identice sub aspectul obiectului și al criticilor de neconstituționalitate, se tinde la înfrângerea caracterului general obligatoriu al acesteia, care se atașează inclusiv acelor decizii prin care se constată constituționalitatea legilor sau a ordonanțelor, ori a unor dispoziții din acestea (în acest sens, exemplificativă este Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011).

15. Curtea constată că prezenta excepție de neconstituționalitate se identifică prin același obiect și aceleași

critici asupra cărora s-a pronunțat anterior și definitiv prin Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013. Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, obiect al controlului de constituționalitate exercitat pe calea ridicării unei excepții de neconstituționalitate îl poate forma numai acea interpretare a normei legale care nu a fost exclusă din cadrul constituțional, în caz contrar excepția fiind inadmisibilă (a se vedea *ad similib* deciziile nr. 537 din 17 decembrie 2013 și nr. 7 din 16 ianuarie 2014, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 25 februarie 2014 și, respectiv, nr. 155 din 4 martie 2014).

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit.d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, excepție ridicată de societatea Careco CDS Computers S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 22.022/281/2013 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Ploiești — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 82

din 23 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 351 din Codul penal și art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 351 din Codul penal și art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Robert Costea și Gabi Costea în Dosarul nr. 2.803/205/2014 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.107 D/2015.

2. La apelul nominal răspund autorii excepției, reprezentați de dl avocat Gheorghe Ionescu, din cadrul Baroului Argeș, cu

împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care pune concluzii de admitere a acesteia. Referitor la dispozițiile art. 351 din Codul penal se arată că textul criticat nu prevede exact care este numărul minim de acte materiale necesare pentru ca acțiunea de a da bani cu împrumut să reprezinte o îndeletnicire și să poată fi încadrată drept infracțiune de camătă. Se arată, în acest sens, că două sau trei astfel de acte materiale nu pot constitui infracțiunea prevăzută la art. 351 din Codul penal. Se face trimitere la legislația franceză și la cea spaniolă referitoare la infracțiunea de camătă, dar și la istoricul reglementării acestei infracțiuni în România. Se observă faptul că atât prin art. 2 din Decretul-lege nr. 1.700/1938, publicat în Monitorul Oficial nr. 102 din 5 mai 1938, cât și prin art. 450 alin. (2) din Legea nr. 301/2004 privind Codul penal, infracțiunea de camătă era definită prin trimitere la nivelul dobânzii cu care era acordat sau prelungit împrumutul în raport cu dobânda legală. Se susține că, în comparație cu aceste reglementări, dispozițiile art. 351 din Codul penal în vigoare nu prevăd suficiente elemente ale laturii

obiective ale infracțiunii de camătă, care să asigure posibilitatea unei interpretări neunivoce a voinței legiuitorului. Se arată că, potrivit Dicționarului Explicativ al Limbii Române, prin „îndeletnicire” se înțelege o activitate de durată mai mare sau mai mică de care se ocupă o persoană, meserie, profesie, ocupație. În acest context se arată că se pune, în mod firesc, întrebarea cu privire la frecvența cu care trebuie realizată acțiunea de dare de bani cu dobândă pentru a putea fi considerată infracțiune. Se susține că principiul legalității presupune existența, în legislația națională, a unor norme de drept penal suficient de clare, precise și previzibile, astfel cum reiese din jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, standarde de calitate a legii pe care dispozițiile art. 351 din Codul penal nu le îndeplinesc. Referitor la prevederile art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală se susține că Decizia Curții Constituționale nr. 631 din 11 noiembrie 2014, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, o excepție de neconstituționalitate având ca obiect norma procesual penală anterior referită, este criticabilă din perspectiva faptului că art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală nu pare să reia întru totul dispozițiile art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968, care erau mult mai clar redactate, permițând ca, în lipsa elementului material al laturii obiective a infracțiunii, să poată fi dispusă achitarea.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Cu privire la art. 351 din Codul penal se remarcă faptul că susținerile orale ale reprezentantului autorilor excepției cuprind argumente care nu au fost expuse cu ocazia invocării excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată. Se arată că dispozițiile Codului penal nu trebuie să facă trimitere la definițiile cuprinse în Dicționarul Explicativ al Limbii Române, că „îndeletnicire” înseamnă „ocupație” și că nu este de competența Curții Constituționale să redefinească infracțiunea de camătă așa încât să prevadă numărul de acte materiale care trebuie săvârșite pentru a fi în prezența acestei infracțiuni. Se mai susține că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, prin noțiunea de „lege” se înțelege și jurisprudența instanțelor care explică această lege și că există jurisprudență în aplicarea art. 351 din Codul penal. Este dată, ca exemplu, Decizia Curții de Apel București nr. 282/2013. În ceea ce privește susținerea autorilor excepției conform căreia infracțiunea de camătă ar trebui reglementată în raport cu nivelul dobânzii, se arată că nimic nu împiedică legiuitorul să reglementeze infracțiuni în funcție de dinamica relațiilor sociale ocrotite. Se susține că, de obicei, infracțiunea de camătă este urmată de cea de șantaj și că, așa fiind, legiuitorul a incriminat faptele de camătă având în vedere pericolul social al acestora, indiferent de dobânda pretinsă de autorul infracțiunii de la persoana împrumutată. Referitor la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală se susține că doctrina și practica judiciară arată că lipsa elementelor materiale ale laturii obiective a unei infracțiuni a fost preluată din art. 10 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 la art. 16 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, iar lipsa formei de vinovăție prevăzută de norma de incriminare a fost preluată, din același art. 10 alin. 1, la art. 16 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală. Se susține că, de altfel, referitor la art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală, autorii excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea nr. 273/A din 21 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.803/205/2014, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 351 din Codul penal și art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată Robert Costea și Gabi Costea într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva sentinței penale de condamnare a autorilor excepției pentru săvârșirea infracțiunii de camătă, prevăzută la art. 351 din Codul penal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 351 din Codul penal sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, întrucât noțiunea de „îndeletnicire” din cuprinsul acestora nu permite stabilirea cu exactitate a elementelor constitutive ale infracțiunii reglementate. Se arată, în acest sens, că din formularea normei de incriminare a cametei nu reiese frecvența cu care trebuie realizată darea de bani cu dobândă sau câte acte materiale trebuie realizate pentru a se putea aprecia că o astfel de activitate constituie o îndeletnicire în sensul textului criticat. Se susține că, pentru aceste motive, dispozițiile art. 351 din Codul penal contravin principiului legalității, care obligă la adoptarea unor norme penale accesibile, clare și previzibile. Se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv la hotărârile din 5 ianuarie 2010 și 8 iulie 2008, pronunțate în cauzele *Beyeler împotriva Italiei*, paragraful 109, și *Fener Rum Patrikligi împotriva Turciei*, paragraful 70. Referitor la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală se arată că, din prevederile art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968 a fost preluată în cuprinsul art. 16 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul de procedură penală în vigoare doar condiția lipsei vinovăției prevăzute de lege, ca element constitutiv al unei infracțiuni, lipsa elementului material al laturii obiective neregăsindu-se în cuprinsul textului criticat printre condițiile în care poate fi dispusă achitarea.

7. **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că maniera în care legiuitorul a înțeles să incrimineze infracțiunea de camătă, la art. 351 din Codul penal, prin folosirea noțiunii de „îndeletnicire” nu este de natură a conferi textului legal criticat imprecizie, neclaritate sau lipsă de previzibilitate referitoare la conduita care ar putea cădea sub incidența acestei norme penale. Se susține că din interpretarea textului criticat este ușor de dedus, chiar fără studii juridice, că acesta sancționează împrumutul de bani cu dobândă de către persoane neautorizate, atunci când această activitate nu este una singulară, ci realizată în mod obișnuit, repetat, așa încât să devină o ocupație. Se susține, de asemenea, că faptul că prevederile art. 351 din Codul penal nu prevăd de câte ori trebuie să fie repetată fapta pentru a constitui infracțiunea de camătă nu este de natură a afecta claritatea, precizia sau previzibilitatea normei. În ceea ce privește prevederile art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală se arată că nici acestea nu încalcă standardele de calitate a legii, anterior arătate, iar aspectul că legiuitorul nu a preluat în cuprinsul dispozițiilor criticate prevederile art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968 nu este de natură a afecta claritatea, precizia sau previzibilitatea normei și de a încălca, în acest fel, dreptul la un proces echitabil al părților.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 351 din Codul penal este neîntemeiată, iar excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă. Cu privire la prevederile art. 351 din Codul penal se arată că acestea sancționează fapta de dare de bani cu dobândă, ca îndeletnicire, de către o persoană neautorizată să desfășoare activități de creditare, iar obiectul juridic al acestei infracțiuni îl reprezintă relațiile sociale referitoare la regimul juridic aplicabil activității de creditare, care poate fi desfășurată numai în condițiile prevăzute prin legislația în materie, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului. Se arată că, în aceste condiții, nespecificarea de către legiuitor a frecvenței sau a numărului în care trebuie îndeplinite pentru realizarea conținutului constitutiv al infracțiunii de camătă nu conferă normei un caracter echivoc, imprecis sau imprevizibil, ci, dimpotrivă, subliniază că repetarea unui act de dare de bani cu dobândă determină caracterul penal al faptei. Se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv, la hotărârile din 23 septembrie 1998 și 29 martie 2000, pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României* și *Petra împotriva României*. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală se susține că argumentele formulate nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci vizează o omisiune legislativă.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 351 din Codul penal și art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 351 din Codul penal: „*Darea de bani cu dobândă, ca îndeletnicire, de către o persoană neautorizată, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.*”;

— Art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală: „*Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:*

a) *fapta nu există;*

b) *fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege;*

c) *nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea;*

d) *există o cauză justificativă sau de neimputabilitate;*

e) *lipsește plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiție prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale;*

f) *a intervenit amnistia sau prescripția, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică;*

g) *a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii;*

h) *există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege;*

i) *există autoritate de lucru judecat;*

j) *a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii.*”.

13. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, în ceea ce privește modalitatea de reglementare a infracțiunii de camătă, prevăzută la art. 351 din Codul penal, Curtea constată că aceasta constă în darea de bani cu dobândă, de către o persoană neautorizată, ca îndeletnicire. Curtea reține că legiuitorul nu a definit, în mod expres, în cuprinsul legii penale noțiunea de „îndeletnicire”, neindicând cu exactitate frecvența actelor materiale pe care aceasta o presupune. Sintagma utilizată de legiuitor, „ca îndeletnicire”, califică fapta ca fiind o infracțiune de obicei, prin urmare, numărul actelor materiale de dare de bani cu dobândă, de către o persoană neautorizată, trebuie să fie suficient de mare pentru a denota comiterea acestora în mod frecvent sau constant. Astfel, legiuitorul a lăsat instanței judecătorești investite cu soluționarea cauzei penale o marjă de apreciere cu privire la numărul actelor materiale care conferă acțiunii caracter de îndeletnicire. Această marjă de apreciere este justificată prin particularitățile condițiilor concrete în care este săvârșită fiecare infracțiune de camătă.

15. Distinct de argumentele reținute în doctrină, Curtea constată că incriminarea infracțiunii de camătă, ca infracțiune de obicei, fără a specifica numărul necesar și suficient al actelor materiale ce trebuie comise pentru ca organele judiciare să poată reține această infracțiune și fără a face referire la un anumit nivel al dobânzii, superior celui legal, denotă faptul că legiuitorul a avut în vedere cu prilejul reglementării textului criticat pericolul social sporit al faptei de a da bani cu împrumut atunci când autorul ei nu deține o autorizație în acest sens.

16. De asemenea, Curtea reține că prevederile art. 351 din Codul penal constituie rezultatul unei anumite dinamici a nevoilor de protecție a relațiilor sociale prin intermediul normelor de drept penal, dar și că acestea reprezintă opțiunea legiuitorului, potrivit politicii sale penale, și au fost reglementate cu respectarea dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de norma constituțională anterior referită.

17. Prin urmare, Curtea constată că maniera de reglementare a infracțiunii de camătă prin dispozițiile art. 351 din Codul penal nu lipsește textul criticat de claritate, precizie și previzibilitate, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

18. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin **Decizia nr. 631 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2015** (paragrafele 37—42), Curtea a reținut că aceasta vizează presupusa eliminare a temeiului de achitare prevăzut la art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968. Referitor la această critică, Curtea a observat că, potrivit art. 345 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968, achitarea se pronunța potrivit art. 11 pct. 2, adică în cazurile prevăzute de art. 10 alin. 1 lit. a)—e). Cazul de achitare prevăzut la art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968 se referea la situația în care faptei îi lipsea unul din elementele constitutive ale infracțiunii. Potrivit art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală, achitarea

inculpatului se pronunță în cazul prevăzut la art. 16 alin. (1) lit. a)—d). Dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a)—d) din Codul de procedură penală nu mai prevăd expres, ca temei pentru achitare, situația în care faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii. Astfel, art. 16 alin. (1) lit. a)—d) se referă la situațiile în care: a) fapta nu există; b) fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege; c) nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea; d) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate.

19. Din această perspectivă, având în vedere noua concepție a legiuitorului în reglementarea materiei penale, Curtea a apreciat că trebuie analizat dacă situația de achitare precizată de autorul excepției de neconstituționalitate se încadrează în una dintre cele prevăzute expres de noua reglementare. Astfel, Curtea a reținut că prin *elementele constitutive ale unei infracțiuni* se înțelege atât realizarea condițiilor preexistente infracțiunii, cât și a conținutului constitutiv propriu-zis — latura obiectivă și latura subiectivă. Potrivit art. 17 alin. 1 din Codul penal din 1969, „*Infracțiune este fapta care prezintă pericol social, săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală*”. În ceea ce privește Codul penal actual, acesta la art. 15 definește infracțiunea ca fiind „*fapta prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o*”.

20. Plecând de la noua reglementare a infracțiunii și modul în care aceasta a fost redată în doctrină, Curtea a reținut că, în prezent, trăsăturile esențiale ale infracțiunii sunt prevederea faptei de legea penală (tipicitatea), caracterul nejustificat (cauzele justificative) și caracterul imputabil (cauzele de neimputabilitate). În doctrină s-a arătat că prin norma de incriminare se stabilește un model abstract al faptei. Pentru a fi relevante penal, faptele trebuie să corespundă descrierii sau modelului abstract din norma de incriminare, adică trebuie să fie tipice. Tipicitatea este tocmai această corespondență, concordanță între trăsăturile faptei concrete și modelul abstract (tip) prevăzut de norma de incriminare. Tipicitatea apare, așadar, în trăsătura esențială a prevederii faptei de legea penală.

21. Referitor la prevederea faptei de legea penală, ca trăsătură esențială a infracțiunii, Curtea a apreciat că aceasta este, în primul rând, o expresie a principiului legalității incriminării, prevăzut atât la nivel constituțional — art. 23 alin. (12), cât și la nivel convențional — art. 7 paragraful 1. Astfel, prevederea faptei de legea penală presupune existența

unui model legal de incriminare care să descrie fapta interzisă sau ordonată, existența unei fapte concrete și tipicitatea (corespondența dintre trăsăturile acesteia, ale faptei concrete și cele ale modelului legal de incriminare). Cazul de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale consacrat de art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, respectiv „fapta nu este prevăzută de legea penală”, se reține atunci când nu există concordanță (tipicitate) între fapta concretă comisă și modelul legal de incriminare prevăzut de legea penală.

22. Așa fiind, Curtea a constatat că temeiul de achitare prevăzut de art. 10 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală din 1968 se regăsește în actuala reglementare în dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, astfel că nu poate fi reținută nici această critică de neconstituționalitate.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția Deciziei nr. 631 din 11 noiembrie 2014 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

24. Distinct de cele reținute prin decizia anterior referite, Curtea constată că prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală reunesc cazurile prevăzute la art. 10 alin. 1 lit. b) și d) din Codul de procedură penală din 1968, care determină inaptitudinea funcțională a acțiunii penale prin lipsa temeiului de drept al acesteia. În această privință, Curtea reține că noțiunea de „tipicitate”, regăsită în sintagma „fapta nu este prevăzută de legea penală”, se referă doar la elementele obiective din structura normei de incriminare, elemente subiective fiind acoperite prin expresia „nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege”. Pentru a interveni răspunderea penală trebuie să existe o concordanță între trăsăturile faptei concrete și trăsăturile modelului abstract prevăzut de norma de incriminare, adică, cu alte cuvinte, când au fost realizate toate elementele constitutive ale infracțiunii. Astfel, Curtea a apreciat că absența oricărui element constitutiv al infracțiunii lipsește acțiunea penală de temeiul său de drept, putându-se afirma că lipsa de corespondență între trăsăturile faptei concrete și trăsăturile modelului abstract prevăzut de norma de incriminare determină neprevăderea faptei de către legea penală.

25. Având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 631 din 11 noiembrie 2014, Curtea reține că dispozițiile art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, textul criticat respectând garanțiile procesuale specifice dreptului la un proces echitabil.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Robert Costea și Gabi Costea în Dosarul nr. 2.803/205/2014 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 351 din Codul penal și art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 23 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 125

din 3 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (3) fraza întâi din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, „în măsura în care prin aceste prevederi legale se interzice accesul întreprinderii reclamante la înscrisuri care au fost depuse la dosarul instanței de judecată de către Consiliul Concurenței pentru ca acestea să fie examinate exclusiv de către completul de judecată, în cadrul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ introduse împotriva deciziei Consiliului Concurenței de sancționare a întreprinderii reclamante”

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.688/2/2012 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 963D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 23 februarie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu, în prezența apărătorilor autorului excepției, a reprezentantului Consiliului Concurenței, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având în vedere cererea formulată de apărătorul autorului excepției privind depunerea de concluzii scrise, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992 coroborate cu ale art. 222 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea pentru data de 3 martie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 25 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.688/2/2012, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996**. Excepția a fost ridicată de „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. din Cluj-Napoca în cadrul recursului declarat de către aceasta împotriva Sentinței nr. 2.046 din 19 iunie 2013, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin care s-a solicitat casarea sentinței, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare către Curtea de Apel București, în subsidiar, modificarea sentinței, prin anularea Deciziei nr. 97 din 21 decembrie 2011 emise de Consiliul Concurenței (de sancționare), cu consecința exonerării societății de la plata amenzii aplicate de Consiliu, iar în subsidiar cu consecința reducerii amenzii aplicate sub nivelul stabilit de către Consiliu.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul solicită ca, prin decizia ce se va pronunța, Curtea Constituțională să constate neconstituționalitatea prevederilor art. 43 alin. (3) prima frază din Legea concurenței nr. 21/1996, întrucât acestea încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1) din Constituție, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „în măsura în care prin aceste prevederi legale se interzice accesul întreprinderii reclamante la înscrisuri care au fost depuse la dosarul instanței de judecată de către Consiliul Concurenței pentru examinarea acestora exclusiv de către completul de judecată, în cadrul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ introduse împotriva deciziei Consiliului Concurenței de sancționare a întreprinderii reclamante”. Arată autorul că, în fapt, prin Decizia nr. 97 din 21 decembrie 2011, Plenul Consiliului Concurenței a dispus sancționarea cu amendă a mai multor întreprinderi, printre care și „Mol România Petroleum Products” — S.R.L., pentru participarea la o înțelegere și/sau practică concertată având ca obiect renunțarea la comercializarea cu amănuntul a unui sortiment de benzină pe piața românească în perioada 10 mai 2007—1 aprilie 2008. Constatând că a fost sancționată în mod nelegal, „Mol România Petroleum Products” — S.R.L., la fel ca și celelalte întreprinderi sancționate, a introdus la data de 1 martie 2012, în contradictoriu cu Consiliul Concurenței, o acțiune în anularea deciziei menționate, în baza dispozițiilor art. 8 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 raportat la art. 471 din Legea concurenței nr. 21/1996, acțiune care a fost înregistrată pe rolul Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Curții de Apel București. Prin încheierea de ședință din 20 iunie 2012, instanța de fond a pus în vedere reprezentantului Consiliului Concurenței „să depună la grefa secției, pentru studiere de către instanță, a notelor interne cu caracter confidențial care nu pot fi păstrate la dosar.” Consiliul Concurenței a dat curs acestei solicitări, iar completul de judecată a avut acces la conținutul notelor interne cu caracter confidențial ale direcțiilor de specialitate ale Consiliului. Astfel, aceste înscrisuri au dobândit natura de probe administrate în cadrul litigiului, relevanța, concludența și utilitatea lor în soluționarea cauzei fiind stabilită implicit ca urmare a solicitării exprese a instanței de a se proceda la depunerea lor la dosarul cauzei, precum și prin aceea că acestea au fost analizate de către completul de judecată. Cu toate acestea, notele interne ale Consiliului nu au fost puse și la dispoziția autorului excepției, în vederea analizării conținutului acestora. Dat fiind caracterul acestor înscrisuri de probe câștigate cauzei, ceea ce atrage consecința că instanța de judecată își poate forma convingerea asupra adevărului în cauză, inclusiv în baza acestor înscrisuri, în cadrul ședinței publice din data de 17 octombrie 2012, autorul excepției a solicitat președintelui de complet „autorizarea

accesului avocaților indicați în împuternicirile avocațiale depuse la dosar la menționatele note interne, în vederea studierii și a fotocopierii acestora în condiții de confidențialitate, la sediul instanței”, semnalând instanței, în mod expres, că, în caz contrar, prin hotărârea judecătorească ce se va pronunța asupra fondului cauzei s-ar încălca dreptul „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. la un proces echitabil, statuat de art. 21 alin. (3) teza întâi din Constituție. Solicitarea orală a fost suplimentată prin depunerea, anterior ședinței din 24 octombrie 2012, a unor „concluzii scrise”, prin care s-a detaliat că accesul „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. la conținutul notelor interne urmează a se face în condițiile art. 92 alin. (2), (9) și (10) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005 (deci cu păstrarea confidențialității), precum și că acest acces are ca scop, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, asigurarea respectării dreptului la apărare și a principiilor contradictorialității și egalității armelor. Prin Încheierea de ședință din 24 octombrie 2012, Curtea de Apel București a dispus, *inter alia*: „Referitor la cererea de acordare a accesului reclamantei, prin reprezentant/apărător, la notele interne cu caracter confidențial, Curtea constată că acestea nu se încadrează în prevederile art. 92 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești (invocat de reclamantă), accesul la informațiile confidențiale în materie beneficiind, de altfel, de o procedură reglementată special de Legea nr. 21/1996, motiv pentru care va respinge cererea de acces”. Autorul subliniază că motivarea măsurii dispuse prin Încheierea din 24 octombrie 2012 nu indică în mod concret textul din Legea concurenței avut în vedere de către Curtea de Apel București, însă, analizând ansamblul conținutului acestui act normativ, se poate constata că numai două dintre textele sale interzic accesul la informații confidențiale, și anume art. 61 alin. (4) [art. 64 alin. (4)] și, respectiv, art. 44 alin. (3) [art. 43 alin. (3)] din Legea concurenței nr. 21/1996. Arată în continuare că soluția stabilită prin Încheierea din 24 octombrie 2012 a fost confirmată ulterior în cuprinsul Sentinței nr. 2.046 din 19 iunie 2013, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin care s-a dispus respingerea acțiunii în anulare introduse de „Mol România Petroleum Products” — S.R.L., iar, în motivarea sentinței, instanța a reținut că „În ceea ce privește documentele confidențiale depuse de Consiliul Concurenței, la solicitarea reclamantei, Curtea a constatat că acestea sunt reprezentate de trei note interne care nu constituie probe (înscrișuri doveditoare), deci nu se poate susține că prin respingerea cererii de acces la acestea s-ar produce încălcarea dreptului reclamantei la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) teza întâi din Constituție, astfel cum s-a susținut de-a lungul procesului. Curtea constată că fiecare dintre ordinele contestate (inclusiv cel inițial) a fost precedat de o notă internă a Direcției Industrie și Energie, motivată sub aspectul fundamentării necesității propuse: de declanșare a investigației, de modificare a obiectului investigației, de disjungere a investigației etc. Faptul că aceste note interne — care nu constituie «probe» în sensul procedurii civile și sunt inaccesibile prin natura lor și confidențiale prin faptul că se referă și la alte investigații, ce nu interesează prezenta cauză — nu au putut fi accesate de reclamantă, nu o îndreptățește pe aceasta din urmă să «presupună» că nu este îndeplinită condiția motivării notelor/proponerilor, Curtea constatând, de altfel, contrariul.”

5. Pe fondul excepției de neconstituționalitate, autorul susține că limitarea legală a accesului reclamantei la înscrișuri aflate la dosarul cauzei, înscrișuri la care instanța judecătorească și cealaltă parte în proces au avut acces, încalcă dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de

art. 21 alin. (3) din Constituție, sub forma încălcării, pe de o parte, a principiului contradictorialității, sub aspectul faptului că, prin restricționarea accesului la asemenea înscrișuri, părțile nu pot discuta în contradictoriu și pune concluzii cu privire la conținutul acestora, iar, pe de altă parte, prin încălcarea principiului egalității armelor, sub aspectul faptului că un înscriș cunoscut celeilalte părți din proces și utilizat de către instanța de judecată în formarea opiniei sale nu îi este cunoscut și reclamantei. Susține, totodată, că dispozițiile de lege criticate încalcă, deopotrivă, și prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție privind dreptul la apărare.

6. Așadar, autorul excepției susține că este pe deplin de acord că accesul la anumite documente interne/confidențiale ale Consiliului Concurenței sau ale unei alte autorități poate fi restricționat de lege, în anumite situații expres prevăzute, însă această restricție nu mai poate opera după ce aceste acte au fost depuse la dosarul instanței judecătorești și au fost deci accesibile judecătorului cauzei. Conform art. 140 alin. 1 din Codul de procedură civilă, „*înscrișurile depuse de părți rămân dobândite judecătii și nu se mai pot retrage fără învoirea părții potrivnice*”. Prin urmare, potrivit normelor procesual civile, prin simplul fapt al depunerii, notele interne au fost câștigate cauzei și deci au dobândit caracterul de probe în dosar, fiind necesară punerea lor în discuția contradictorie a părților, pentru a se respecta garanțiile procesuale reglementate de Constituție prin art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1) și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În aceste condiții, au fost încălcate principiile contradictorialității și al egalității armelor și, totodată, instanța de fond a respins, în temeiul acestor înscrișuri, criticile de fond formulate de „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. cu privire la nerespectarea condiției motivării ordinelor în baza cărora s-a desfășurat investigația. Face referire la Hotărârea din 18 martie 2014, pronunțată în Cauza *Beraru împotriva României*, paragraful 70, potrivit căreia „Curtea reamintește că a constatat deja că accesul nerestricționat la dosarul cauzei și folosirea nerestricționată a notițelor, inclusiv, după caz, posibilitatea de a obține copii ale documentelor relevante, constituie garanții importante ale procesului echitabil. Neasigurarea acestui tip de acces a reprezentat, în motivarea Curții, unul dintre factorii care au determinat constatarea încălcării principiului egalității armelor”, și, de asemenea, reamintește Decizia Curții Constituționale nr. 76 din 26 februarie 2015, paragraful 15, potrivit căreia „Contradictorialitatea, prin natura sa, este ea însăși o garanție a dreptului la un proces echitabil pentru realizarea și apărarea drepturilor și libertăților fundamentale, întrucât duce la atingerea obiectivelor constituționale prin posibilitatea atât a acuzării, cât și a apărării, nu numai de a lua cunoștință de toate piesele, observațiile sau elementele de probă propuse judecătorului de natură să îi influențeze decizia, ci și de a le discuta ori comenta. Această exigență poate fi realizată în diferite moduri, cu condiția ca partea adversă să aibă posibilitatea de a combate în mod direct observațiile depuse.” Arată, totodată, că instanța supremă a reținut în mod eronat faptul că autorul excepției a avut acces la notele interne în forma depusă de Consiliul Concurenței, în realitate acesta având acces doar la o formă cenzurată, în vreme ce instanța de judecată a avut acces la forma integrală, neconfidențială.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că motivele de limitare a accesului la dosarul de investigație se situează în limitele constituționale, întrucât dreptul de acces la informațiile de natură publică sau privată nu este unul absolut, Constituția instituind limitări în acest sens prin art. 31 care garantează dreptul la informație, prevăzând în alin. (3) că accesul la informații „*nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau securitatea națională*” și, mai ales, prin art. 53, care

reglementează posibilitatea și condițiile în care poate avea loc „*restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”. În acest sens s-a pronunțat Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-360/09 *Pfleiderer AG v. Bundeskartellamt*, când, deși a confirmat că cel prejudiciat poate avea acces la documentele utilizate într-o procedură de clemență, în cadrul unei acțiuni în despăgubire, a statuat că rămâne în sarcina instanțelor naționale să determine condițiile în care accesul la acestea trebuie acordat sau, dimpotrivă, refuzat. În speță, Instrucțiunile din 2 martie 2011 privind regulile de acces la dosarul Consiliului Concurenței prevăd că accesul la acest dosar constituie una dintre garanțiile procedurale menite a contribui la respectarea principiului egalității de tratament și a dreptului la apărare, iar acest drept este distinct de dreptul general de acces la informațiile de interes public și nu intră în sfera de aplicare a reglementărilor privind liberul acces la informațiile de interes public, care urmăresc un alt scop. De asemenea, instanța supremă arată că intimatul, Consiliul Concurenței, a renunțat la caracterul protejat al înscrisurilor prevăzute de art. 43 alin. (3) din Legea nr. 21/1996, aceste înscrisuri fiind comunicate recurent în ședința publică din 12 decembrie 2012.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile orale și scrise ale părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozițiilor încheierii prin care Curtea Constituțională a fost sesizată, dispozițiile art. 43 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996. Analizând notele scrise ale autorului excepției, Curtea constată că acesta formulează critici de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 43 alin. (3) prima frază din Legea concurenței nr. 21/1996, solicitând să se constate neconstituționalitatea acestora „în măsura în care prin aceste prevederi legale se interzice accesul întreprinderii reclamante la înscrisuri care au fost depuse la dosarul instanței de judecată de către Consiliul Concurenței pentru ca acestea să fie examinate exclusiv de către completul de judecată, în cadrul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ introduse împotriva deciziei Consiliului Concurenței de sancționare a întreprinderii reclamante”. Curtea constată, de asemenea, că între data dezbaterilor din ședința publică, respectiv 23 februarie 2016, și data pronunțării asupra excepției de neconstituționalitate, respectiv 3 martie 2016, Legea concurenței nr. 21/1996 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, dându-se textelor o nouă numerotare, textul de lege supus controlului de constituționalitate regăsindu-se la art. 45 alin. (3) fraza întâi din Legea nr. 21/1996. În aceste condiții, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 45 alin. (3) fraza întâi din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, „în măsura în care prin aceste prevederi

legale se interzice accesul întreprinderii reclamante la înscrisuri care au fost depuse la dosarul instanței de judecată de către Consiliul Concurenței pentru ca acestea să fie examinate exclusiv de către completul de judecată, în cadrul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ introduse împotriva deciziei Consiliului Concurenței de sancționare a întreprinderii reclamante”. Textul de lege criticat are următorul conținut: „*Dreptul de acces la dosar nu se extinde asupra secretelor de afaceri, altor informații confidențiale și nici asupra documentelor interne ale Consiliului Concurenței, ale Comisiei Europene sau ale autorităților de concurență ale statelor membre ale Uniunii Europene.*”

12. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea concurenței nr. 21/1996 are drept scop protecția, menținerea și stimularea concurenței și a unui mediu concurențial normal, în vederea promovării intereselor consumatorilor, iar punerea în aplicare a Legii concurenței este de competența Consiliului Concurenței, autoritate națională în domeniul concurenței, având statut de autoritate administrativă autonomă în domeniul concurenței. Printre atribuțiile Consiliului Concurenței se numără și aceea de efectuare a investigațiilor privind aplicarea prevederilor art. 5, 6, 8, 13 și art. 47 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996, precum și a prevederilor art. 101 și art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și de luare a deciziilor prevăzute de lege pentru cazurile de încălcare a dispozițiilor precitate, constatate în urma investigațiilor efectuate de către inspectorii de concurență. Curtea reține că, în vederea descoperirii și investigării de către Consiliul Concurenței a încălcării prevederilor Legii concurenței, precum și a prevederilor art. 101 și art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în capitolul V al Legii nr. 21/1996, art. 32—51, a fost reglementată procedura de examinare preliminară, de investigare și de luare a deciziilor de către această autoritate. În aceste condiții, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate — art. 45 alin. (3) fraza întâi din Legea concurenței, incluse în cap. V din Legea concurenței nr. 21/1996, sunt norme de procedură aplicabile în fața Consiliului Concurenței în investigarea cazurilor privind practicile anticoncurențiale. În context, Curtea reține că autorul excepției nu a avut acces la notele interne cu caracter confidențial ale direcțiilor de specialitate ale Consiliului Concurenței în cadrul soluționării acțiunii în contencios administrativ formulate cu privire la Decizia nr. 97 din 21 decembrie 2011, de sancționare, potrivit susținerilor autorului, fiindu-i afectat dreptul la apărare și la un proces echitabil.

14. Curtea reține că, în procedura din fața Consiliului Concurenței, accesul la dosar constituie una dintre garanțiile menite să contribuie la respectarea principiului egalității de tratament și a dreptului la apărare. Potrivit pct. 1 din capitolul I al anexei la Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 421/2011 pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor privind regulile de acces la dosarul Consiliului Concurenței în cazurile referitoare la art. 5, 6 și 9 din Legea concurenței nr. 21/1996, art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum și în cazurile de concentrări economice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 18 martie 2011, odată cu transmiterea raportului de investigație, președintele Consiliului Concurenței stabilește termenul-limită până la care părțile în cauză pot consulta dosarul și pot obține, în format electronic, copii și/sau extrase ale actelor procedurii de investigație și, de asemenea, termenul-limită pentru

depunerea observațiilor scrise. Așadar, destinatarii raportului de investigație — reprezentanți ai autorităților și instituțiilor administrației publice centrale sau locale, persoanelor, întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi al căror comportament face obiectul raportului de investigație al Consiliului Concurenței — au posibilitatea de a cunoaște informațiile din dosar, astfel încât, pe baza acestora, să își poată face cunoscut, în mod efectiv, punctul de vedere cu privire la concluziile la care a ajuns echipa de investigație, exprimate în raportul de investigație. În acest sens se acordă accesul la documentele din dosarul Consiliului Concurenței, cu excepția documentelor interne, secretelor de afaceri ale altor întreprinderi sau a altor informații confidențiale.

15. Curtea reține că printre documentele inaccesibile destinatarilor raportului de investigație se numără și documentele interne — proiecte, opinii, note ale compartimentelor Consiliului Concurenței sau ale altor autorități publice — din dosarul Consiliului Concurenței care nu au caracter incriminator (informație necesară pentru a dovedi o pretinsă încălcare) sau dezincriminator (informație necesară pentru disculparea unei persoane), potrivit pct. 11 din cap. II al Instrucțiunilor. Curtea constată însă că, potrivit aceluiași dispoziții, documentele interne nu constituie parte a probelor pe care Consiliul Concurenței se întemeiază în evaluarea unui caz. În mod excepțional, documentele ce provin de la autoritățile de concurență din alte state membre și, de asemenea, procesele-verbale redactate cu ocazia întâlnirilor cu diverși participanți, când aceștia și-au însușit, prin semnătură, procesul-verbal al întâlnirii, sunt accesibile după înlăturarea secretelor de afaceri sau a altor informații confidențiale din conținutul lor, întrucât constituie parte a dovezilor pe care Consiliul Concurenței le poate utiliza în evaluarea unui caz, așadar fac parte din elementele de probă folosite în procesul de investigare, într-un mod similar documentelor obținute de la terți [potrivit pct. 12 și 15 din cap. II al Instrucțiunilor]. De altfel, Curtea observă că și instanța de fond, respectiv Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a reținut în Sentința nr. 2.046 din 19 iunie 2013 faptul că, în ceea ce privește documentele confidențiale depuse de Consiliul Concurenței, acestea sunt reprezentate de trei note interne care nu constituie probe (înscrieri doveditoare), deci nu se poate susține că prin respingerea cererii de acces la acestea s-ar produce încălcarea dreptului reclamantei la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) teza întâi din Constituție. S-a constatat că fiecare dintre ordinele contestate (inclusiv cel inițial) a fost precedat de o notă internă a Direcției Industrie și Energie, motivată sub aspectul fundamentării necesității propuse: de declanșare a investigației, de modificare a obiectului investigației, de disjungere a investigației, iar aceste note interne nu constituie „probe” în sensul procedurii civile și sunt inaccesibile prin natura lor și confidențiale prin faptul că se referă și la alte investigații, ce nu interesează cauza dedusă judecătii.

16. Curtea constată însă că, în procedurile desfășurate în cazurile privind practicile anticoncurențiale, calificarea unei informații ca fiind confidențială nu constituie în sine o interdicție de a dezvălui o astfel de informație dacă aceasta este necesară pentru a dovedi o pretinsă încălcare (document incriminator) sau este necesară pentru disculparea unei părți (document dezincriminator). Potrivit pct. 51 și 51¹ din cap. IV al Instrucțiunilor, în măsura în care un destinatar al raportului de investigație consideră, după ce i s-a acordat accesul la dosar, că îi este necesară pentru apărarea sa cunoașterea unor documente, date și informații confidențiale, poate formula o cerere motivată în acest sens către președintele Consiliului Concurenței. Documentele, datele și informațiile confidențiale din dosarul Consiliului Concurenței pot fi solicitate, de regulă, o singură dată, iar, în lipsa unor elemente noi, nu pot fi formulate

cereri succesive de acces la documente, date și informații confidențiale. Așa încât Curtea constată că documentele, datele și informațiile confidențiale din dosarul Consiliului Concurenței sunt accesibile pentru consultare ori obținere de copii și/sau extrase doar prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței, acest aspect fiind reglementat și prin dispozițiile art. 45 alin. (4) din Legea concurenței nr. 21/1996.

17. În aceste condiții, având în vedere cele arătate, cu precădere considerentele din paragrafele 15 și 19 ale prezentei decizii, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile de lege criticate, respectiv art. 45 alin. (3) fraza întâi din Legea concurenței, ar putea avea „legătură cu soluționarea cauzei” — în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată — într-o eventuală acțiune în instanță având ca obiect contestarea ordinului președintelui Consiliului Concurenței prin care a fost restricționat accesul părților în cauză — destinatari ai raportului de investigație — la documentele, datele și informațiile confidențiale din dosarul Consiliului, acțiune ce poate fi promovată odată cu cea de anulare a deciziei de sancționare. În prezenta speță, însă, Curtea reține că acțiunea introductivă — acțiunea în anulare — formulată de către întreprinderea investigată, autor al excepției, pe rolul Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ și fiscal, a avut ca obiect principal anularea, ca fiind nelegale, a ordinelor președintelui Consiliului Concurenței nr. 211/2005, nr. 350/2009, nr. 541/2010, nr. 588/2011 și nr. 647/2011 (prin care s-a dispus declanșarea investigației), inclusiv a Deciziei nr. 97 din 21 decembrie 2011 (de sancționare), iar excepția de neconstituționalitate a fost invocată de către întreprinderea investigată în cadrul recursului declarat de către aceasta împotriva Sentinței nr. 2.046 din 19 iunie 2013, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Așadar, nici acțiunea introductivă și nici recursul formulat cu privire la hotărârea pronunțată în primă instanță nu au privit și anularea unui eventual ordin al președintelui Consiliului Concurenței de restricționare a accesului părților în cauză la documente, date și informații confidențiale din dosarul Consiliului. Așa încât Curtea constată că dispozițiile de lege criticate, raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, nu au legătură cu soluționarea acesteia, în sensul dispozițiilor din Legea nr. 47/1992, precitate, excepția de neconstituționalitate urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

18. Curtea reține că, în cauză, sub rezerva aprecierii instanței, autorul excepției ar fi putut consulta documentele confidențiale aflate la dosarul cauzei, în temeiul art. 13 din Codul de procedură civilă, în condițiile dispozițiilor art. 92 alin. (2), (9) și (10) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 octombrie 2005, potrivit cărora avocații, părțile sau reprezentanții părților, experții și interpreții desemnați în cauză pot consulta documentele care presupun confidențialitate [în prezent, dispozițiile art. 93 alin. (2), (3), (10) și (11) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 970 din 28 decembrie 2015]. Curtea reține că eventualele greșeli de interpretare și aplicare a legii, care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, aceste aspecte fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Or, a răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Așa încât Curtea constată că, și din această perspectivă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (3) fraza întâi din Legea concurenței, „în măsura în

care prin aceste prevederi legale se interzice accesul întreprinderii reclamante la înscrieri care au fost depuse la dosarul instanței de judecată de către Consiliul Concurenței pentru ca acestea să fie examinate exclusiv de către completul de judecată, în cadrul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ introduse împotriva deciziei Consiliului Concurenței de sancționare a întreprinderii reclamante”, este inadmisibilă.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (3) fraza întâi din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, „în măsura în care prin aceste prevederi legale se interzice accesul întreprinderii reclamante la înscrieri care au fost depuse la dosarul instanței de judecată de către Consiliul Concurenței pentru ca acestea să fie examinate exclusiv de către completul de judecată, în cadrul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ introduse împotriva deciziei Consiliului Concurenței de sancționare a întreprinderii reclamante”, excepție ridicată de „Mol România Petroleum Products” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.688/2/2012 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 140

din 10 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 221³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Maya-Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.291D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate și arată că reglementarea legală criticată este clară și previzibilă, fiind conformă cu normele constituționale invocate.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 221³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea „Marco Polo Ve” — S.R.L., cu sediul social în comuna Tigveni, satul Bârsești, județul Argeș, în Dosarul nr. 15.780/280/2012** al Judecătoriei Pitești — Secția civilă. Excepția de neconstituționalitate

4. Prin Încheierea din 20 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 15.780/280/2012**, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 221³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea „Marco Polo

Ve” — S.R.L., cu sediul social în comuna Tigveni, satul Bârsești, județul Argeș, într-o cauză având ca obiect plângerea contravențională formulată împotriva procesului-verbal de contravenție prin care petenta a fost sancționată pentru nedepunerea situației privind marcajele utilizate în luna anterioară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textul de lege în baza căruia a fost aplicată sancțiunea îngrădește accesul la justiție deoarece „prin formularea ambiguă și lipsa unui conținut explicit, nu prevede în mod clar ce anume se sancționează și despre ce situații de raportare este vorba”. Apreciază, totodată, că „prin lipsa de claritate se încalcă și dreptul la apărare, având în vedere că nu se poate ști ce anume raportări trebuie depuse și, în funcție de această situație, nu se poate verifica legalitatea sancțiunii dând naștere la arbitrar și încălcându-se dreptul la un proces echitabil”.

6. **Judecătoria Pitești — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, instanța de judecată arată că prevederile art. 221³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal nu încalcă dreptul la un proces echitabil, având în vedere că acesta prevede clar fapta a cărei săvârșire atrage răspunderea contravențională. Precizează, de asemenea, că dispozițiile textului de lege criticat se coroborează cu cele din normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, care prevăd obligațiile părților cu privire la situația marcajelor utilizate în luna anterioară.

7. Totodată, în ceea ce privește susținerile autoarei excepției referitoare la claritatea și previzibilitatea normei cuprinse în art. 221³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și cu privire la aplicarea acesteia, instanța de judecată apreciază că acestea reprezintă probleme de interpretare a prevederilor legale în situația concretă dedusă judecării, un atribut al instanței de judecată, iar nu al Curții Constituționale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, în ceea ce privește eventuala sancționare a autoarei excepției pentru încălcarea unei obligații de raportare care nu se regăsește în cuprinsul Codului fiscal, acestea constituie aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea normei legale, ce excedează atribuțiilor instanței de contencios constituțional.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 221³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare. Reglementarea legală criticată face parte din capitolul VI „*Contravenții și sancțiuni*”, titlul VII „*Accize și alte taxe speciale*” din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, iar textul în vigoare la data săvârșirii faptei contravenționale, în anul 2012, deci aplicabil cauzei, avea următorul conținut: „*Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei următoarele fapte:*

a) *nedepunerea la termenele prevăzute de lege a situațiilor de raportare reglementate în prezentul titlu;*”.

Ulterior, prevederile de lege criticate au fost modificate, la data de 1 ianuarie 2013, prin art. 1 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, iar în prezent art. 221³ alin. (1) lit. a) are următorul conținut: „*Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei următoarele fapte:*

a) *nedepunerea la termenele prevăzute de lege sau depunerea cu date incomplete ori nereale a situațiilor de raportare reglementate în prezentul titlu;*”.

13. În legătură cu examinarea unor texte de lege ce nu mai sunt în vigoare, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, interpretând sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul art. 29 din Legea nr. 47/1992, text care circumstanțiază controlul de constituționalitate numai la legile și ordonanțele în vigoare, Curtea Constituțională a reținut că acest control vizează „dispozițiile aplicabile cauzei, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare”, dar ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, iar în aceste condiții Curtea are competența de a examina constituționalitatea prevederilor de lege cu care a fost sesizată.

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea acesteia, Societatea „Marco Polo Ve” — S.R.L., figurează ca destinatar înregistrat la autoritățile vamale, conform art. 206²⁹ din Codul fiscal, iar din această calitate, pentru produsele accizabile din alcool folosite în procesul de producție și vânzare, folosește marcaje specifice, respectiv banderole. Întrucât în luna iunie 2012 societatea nu a depus declarația cu privire la modul de utilizare al banderolelor, Autoritatea Națională a Vămirilor — Direcția Regională Vamală Craiova a dispus sancționarea societății cu suma de 2.000 lei, în temeiul art. 221³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, și anume pentru „nedepunerea la termenele prevăzute de lege a situațiilor de raportare reglementate în prezentul titlu”.

16. În esență, autoarea excepției consideră că textul de lege în baza căruia i-a fost aplicată sancțiunea îngrădește accesul la justiție, deoarece, „prin formularea ambiguă și lipsa unui conținut explicit nu prevede în mod clar ce anume se sancționează și despre ce situații de raportare este vorba”.

17. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 206³ pct. 13 din Codul fiscal, *destinatar înregistrat* înseamnă persoana fizică

sau juridică autorizată de autoritatea competentă, în cadrul activității sale și în condițiile prevăzute în normele metodologice, să primească produse accizabile care se deplasează în regim suspensiv de accize dintr-un alt stat membru. În cuprinsul titlului VII din Codul fiscal, intitulat „*Accize și alte taxe speciale*”, sunt prevăzute atât obligațiile de raportare stabilite în sarcina operatorilor economici, cât și termenele până la care acestea trebuie îndeplinite. Astfel, potrivit art. 206⁶² din Codul fiscal, „*responsabilitatea marcării produselor accizabile revine antrepozitarilor autorizați, destinatarilor înregistrați, expeditorilor înregistrați sau importatorilor autorizați, potrivit precizărilor din normele metodologice*”, iar art. 206⁶³ din Codul fiscal, intitulat „*Proceduri de marcare*”, prevede la alin. (1) că „*Marcarea produselor se efectuează prin timbre sau banderole*”.

18. De asemenea, Curtea observă că la pct. 28 alin. (6) din titlul VII din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, în vigoare în anul 2004, se prevede că „*Antrepozitarii autorizați și importatorii autorizați de produse supuse marcării sunt obligați să prezinte lunar, până la data de 15 a fiecărei luni, autorității emitente a autorizației situația privind utilizarea marcajelor, potrivit modelului prezentat în anexa nr. 19. În vederea confirmării realității datelor înscrise în documentele justificative privind utilizarea marcajelor pentru import, aceste documente vor fi certificate de către Autoritatea Națională a Vămile*.” De asemenea, la alin. (8) se prevede că „*Antrepozitarii autorizați și importatorii autorizați de produse supuse marcării vor ține o evidență distinctă a marcajelor deteriorate și a celor distruse, conform modelului prezentat în anexa nr. 20*.”

19. Curtea constată că în cap. VI al titlului VII din Codul fiscal sunt reglementate, la art. 221³—221⁵, anumite contravenții specifice activității operatorilor economici implicați în tranzacții cu produse accizabile. Cele mai puțin grave contravenții, sancționate cu amendă între 2.000 lei și 5.000 lei, se referă la nedepunerea în termen a raportărilor, prevăzută de art. 221³ alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, criticat în speța de față, neanunțarea autorității competente asupra modificării datelor

prezentate la eliberarea autorizației, refuzul de a prelua pentru distrugere produse accizabile etc. Dispozițiile de lege criticate se coroborează, însă, cu cele din normele metodologice, care prevăd obligațiile care incumbă părților cu privire la situația marcajelor utilizate în luna anterioară și a raportărilor ce trebuie efectuate.

20. În contextul criticilor formulate, referitoare la formularea ambiguă și lipsa unui conținut explicit al normei legale criticate, care nu prevede „în mod clar ce anume se sancționează și despre ce situații de raportare este vorba”, Curtea subliniază că, prin Hotărârea din 24 mai 2007, definitivă la 24 august 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 36, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat faptul că, „tocmai în considerarea principiului generalității legilor, formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea la unele categorii mai degrabă generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi se folosesc prin forța lucrurilor de formule mai mult sau mai puțin vagi, pentru a evita o rigiditate excesivă și pentru a se putea adapta schimbărilor de situație.”

21. Așa fiind, pentru a detalia anumite situații, legiuitorul poate recurge la acte normative inferioare (norme metodologice), adoptate în executarea unui act normativ cu putere de lege. Prin urmare, Curtea apreciază că nu sunt întemeiate criticile formulate de autoarea excepției de neconstituționalitate cu privire la lipsa de precizie și claritate a textului în discuție.

22. Totodată, Curtea reamintește că desfășurarea activității economice nu poate să se realizeze decât cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, astfel încât sancționarea abaterilor de la lege nu poate primi semnificația unei încălcări a normelor constituționale invocate. Aplicarea unei sancțiuni în urma săvârșirii unei contravenții nu reprezintă o încălcare a art. 21 din Constituție, având în vedere faptul că partea interesată are posibilitatea contestării în instanță a procesului-verbal, iar soluția pronunțată de instanța judecătorească într-o anumită cauză reprezintă o chestiune de aplicare a legii, nicidecum de constituționalitate a acesteia.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Marco Polo Ve” — S.R.L., cu sediul social în comuna Tigveni, satul Bârsești, județul Argeș, în Dosarul nr. 15.780/280/2012** al Judecătoriei Pitești — Secția civilă și constată că prevederile art. 221³ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Pitești — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
Nr. 2.456 din 10 decembrie 2015

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Nr. M.13 din 13 ianuarie 2016

MINISTERUL JUSTIȚIEI
Nr. 537/C din 15 februarie 2016

MINISTERUL CULTURII
Nr. 2.220 din 30 martie 2016

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
Nr. 161 din 23 decembrie 2015

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII
ȘTIINȚIFICE
Nr. 3.097 din 27 ianuarie 2016

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 304 din 15 martie 2016

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR
Nr. 740 din 15 aprilie 2016

ORDIN

privind aprobarea Regulamentului de funcționare a Comisiei Naționale de Drept Internațional Umanitar

În temeiul art. 5 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 8/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare, al art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare, al art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare, al art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, al art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice, al art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare și al art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

în baza art. 11 din Hotărârea Guvernului nr. 420/2006 privind înființarea și organizarea Comisiei Naționale de Drept Internațional Umanitar, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe, ministrul apărării naționale, ministrul justiției, ministrul culturii, ministrul afacerilor interne, ministrul educației naționale și cercetării științifice, ministrul sănătății și ministrul mediului, apelor și pădurilor emit prezentul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de funcționare a Comisiei Naționale de Drept Internațional Umanitar, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, se abrogă Ordinul ministrului afacerilor externe, al ministrului apărării, al ministrului justiției, al ministrului internelor și reformei

administrative, al ministrului educației, cercetării și tineretului și al ministrului sănătății publice nr. 2.036/M 150/2.156/C/292/2.145/1.834/2007, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 812 din 28 noiembrie 2007.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul afacerilor externe,
George Ciamba,
secretar de stat
Ministrul apărării naționale,
Mihnea Ioan Motoc
Ministrul justiției,
Raluca Alexandra Prună
Ministrul culturii,
Vlad Tudor Alexandrescu

Ministrul afacerilor interne,
Petre Tobă
Ministrul educației naționale și cercetării științifice,
Adrian Curaj
Ministrul sănătății,
Patriciu-Andrei Achimaș-Cadariu
p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Corina Lupu,
secretar de stat

ANEXĂ

REGULAMENT DE FUNCȚIONARE a Comisiei Naționale de Drept Internațional Umanitar

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Comisia Națională de Drept Internațional Umanitar, denumită în continuare *CNDIU*, înființată în baza Hotărârii Guvernului nr. 420/2006 privind înființarea și organizarea

Comisiei Naționale de Drept Internațional Umanitar, cu modificările și completările ulterioare, este organ consultativ al Guvernului. Activitatea CNDIU se desfășoară pe baza legislației naționale, tratatelor internaționale la care România este parte și a prezentului regulament și are ca obiectiv promovarea și

aplicarea în condiții optime a dreptului internațional umanitar, conform atribuțiilor stabilite prin art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 420/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Sediul CNDIU este același cu cel al Secretariatului permanent și este pus la dispoziție de către Ministerul Apărării Naționale. Atribuțiile Secretariatului permanent sunt îndeplinite de Centrul de Drept Internațional Umanitar, denumit în continuare *CDIU*.

Art. 3. — Finanțarea activităților Secretariatului permanent este asigurată de către Ministerul Apărării Naționale, a celor de cooperare internațională, de către ministerul care desemnează reprezentanții pentru asemenea activități, iar a membrilor CNDIU, de către instituțiile care i-au desemnat.

Art. 4. — (1) Președinția este asigurată prin rotație, pentru o perioadă de un an, de către ministerele nominalizate la art. 5 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 420/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Mandatul președintelui CNDIU se exercită de la momentul preluării președinției și încetează la momentul predării efective a acesteia către următoarea instituție responsabilă, potrivit ordinii stabilite la art. 5 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 420/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — (1) Pentru îndeplinirea sarcinilor ce-i revin, CNDIU, prin președintele desemnat, poate iniția acțiuni pentru aplicarea prevederilor dreptului internațional umanitar, inclusiv stabilirea de contacte cu instituțiile internaționale cu răspunderi în domeniu.

(2) CNDIU poate fi reprezentată la activitățile unor instituții internaționale cu răspunderi în domeniu și poate organiza astfel de activități în țară. Cheltuielile pentru aceste activități sunt suportate de ministerul (ministerele) interesat (interesate) de tematica abordată, potrivit legii.

(3) CNDIU colaborează cu comisii naționale din alte state, precum și cu organisme interne și internaționale de profil în vederea identificării celor mai adecvate măsuri pentru promovarea dreptului internațional umanitar.

CAPITOLUL II Organizare și funcționare

Art. 6. — (1) Aspectele cu privire la conducerea, organizarea și gestionarea CNDIU se stabilesc pe timpul sesiunilor ordinare sau extraordinare.

(2) Sesiunile ordinare se desfășoară trimestrial, la sediul CDIU sau la sediul ministerului care deține președinția în exercițiu a CNDIU.

(3) Sesiunile extraordinare au loc la solicitarea a cel puțin unei treimi din numărul membrilor CNDIU. Data și locul vor fi stabilite în raport cu ordinea de zi analizată. Cererea se depune la Secretariatul permanent.

(4) CNDIU își desfășoară activitatea în prezența a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor săi. Hotărârile se adoptă cu majoritatea simplă a membrilor prezenți.

Art. 7. — În cadrul sesiunilor CNDIU, membrii acesteia acționează pe baza mandatului primit din partea ministerului pe care îl reprezintă.

Art. 8. — (1) CNDIU poate constitui grupuri de lucru pentru elaborarea unor studii, rapoarte, avize și propuneri necesare CNDIU ca organ consultativ al Guvernului.

(2) Grupurile de lucru sunt conduse de un membru al CNDIU, avându-se în vedere domeniul vizat.

(3) La formarea grupurilor de lucru sunt consultate cu prioritate instituțiile menționate la art. 3 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 420/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Președintele CNDIU poate participa la sesiunile grupurilor de lucru.

Art. 9. — (1) Președintele sau, în absența acestuia, conducerea Secretariatului permanent stabilește ordinea de zi a sesiunilor, consultându-se și cu ceilalți membri ai CNDIU.

(2) Ordinea de zi poate fi completată la începutul fiecărei sesiuni, la propunerea oricărui membru al CNDIU.

Art. 10. — Membrii onorifici pot participa, fără drept de vot, la sesiunile CNDIU și ale grupurilor de lucru constituite în conformitate cu art. 8 alin. (1), la invitația președintelui acesteia, pe baza propunerii oricărui membru al CNDIU și a hotărârii adoptate în acest sens la nivelul CNDIU.

Art. 11. — Pentru îndeplinirea sarcinilor prevăzute la art. 8 și 9 din Hotărârea Guvernului nr. 420/2006, cu modificările și completările ulterioare, șeful Secretariatului permanent asigură:

a) întocmirea unui dosar cu problemele analizate de CNDIU;

b) gestionarea corespondenței și întocmirea unor documentare cu privire la activitatea CNDIU;

c) elaborarea, cu sprijinul președinției în exercițiu, a proiectului minutilor sesiunilor CNDIU;

d) urmărirea îndeplinirii sarcinilor rezultate în urma dezbaterilor;

e) arhivarea și păstrarea documentelor cu privire la activitatea CNDIU.

Art. 12. — (1) CNDIU se convoacă de ministerul care asigură președinția în exercițiu în mod direct sau prin intermediul Secretariatului permanent.

(2) Sesiunile CNDIU sunt conduse de președinte, iar în absența acestuia, de membrul CNDIU din ministerul care asigură președinția în exercițiu.

Art. 13. — (1) Minuta întocmită cu ocazia sesiunilor CNDIU cuprinde următoarele elemente: data sesiunii, membrii și experții prezenți, sinteza punctelor de vedere exprimate de participanți, concluziile și hotărârile adoptate.

(2) Proiectul de minută se transmite reprezentanților ministerelor prevăzute la art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 420/2006, cu modificările și completările ulterioare, și se agreează prin corespondență purtată prin intermediul poștei electronice. Forma finală a minutei se comunică acestora, prin grija Secretariatului permanent.

(3) Textele scrise care au fost prezentate de către participanți sunt transmise Secretariatului permanent.

Art. 14. — (1) Participarea la sesiunile CNDIU a unor experți poate fi asigurată, la invitația președintelui CNDIU, pe baza propunerii oricărui membru al CNDIU și a hotărârii adoptate în acest sens la nivelul CNDIU, în funcție de subiectele aflate pe ordinea de zi.

(2) CNDIU sprijină experții pentru a avea acces la documentele necesare îndeplinirii atribuțiilor, cu respectarea prevederilor legale privind accesul la informațiile de interes public.

Art. 15. — (1) Ministerul care deține președinția CNDIU elaborează un proiect de raport cu privire la activitatea CNDIU pe durata mandatului său, care este transmis spre consultare, prin intermediul poștei electronice, reprezentanților ministerelor prevăzute la art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 420/2006, cu modificările și completările ulterioare. Propunerile de modificare și completare a raportului de activitate se transmit în termen de 15 zile.

(2) Adoptarea raportului de activitate se face în cadrul ultimei sesiuni organizate de către ministerul care deține președinția CNDIU în anul respectiv.

(3) După adoptare, raportul este înaintat prim-ministrului.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

